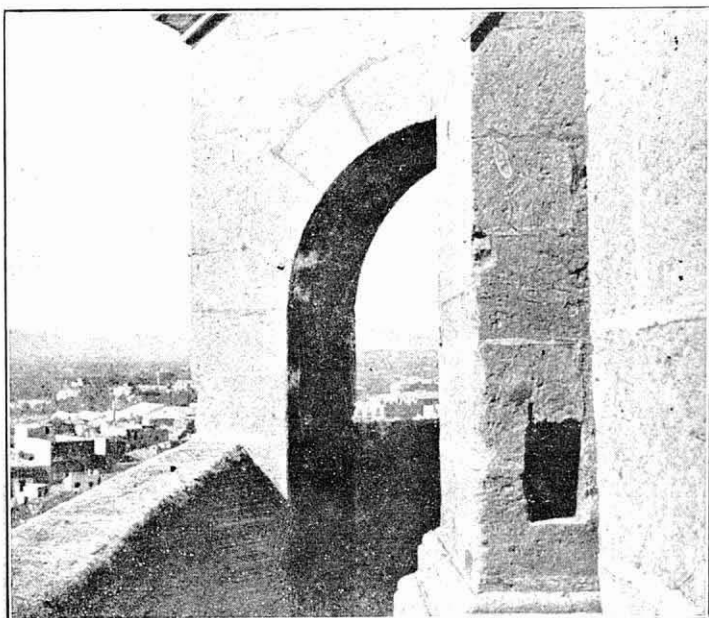


EL CAMPANAR, BELL MIRADOR

L'elevació del nostre Campanar-seixanta tres metres-i la seva situació topogràfica, el converteixen en un bell mirador. Ple de veritat, sap mostrar-nos un panorama meravellós, que deix l'ànima sadollada de bellesa i d'emoció. El pujar els 216 esgraons de les seves escales, troba, després, bona recompensa, car hom pot contemplar una quarantena de pobles, que's descobreixen des de'l tercer pis.

El mediterrani, que recorda fets memorables de la història de Catalunya, s'exten al fons, lluent com cinta de plata. En el cim de un turó, Tarraco, mostrant la silueta característica de la seva catedral. Canonja, Masricar, Constantí, ben properes a ciutat, com filles que vetllin per la mare, i, Vilaseca, la filla major, tota engalanada amb la verdor de les seves vinyes.

Salou, ple d'històriques recordances, ara, en moderna transformació. Cambrils, gentilment alegre, amb la seva mar quieta i plena de barques. I, més enllà, Sant Carles de la Ràpita, que veïem sever, amb la mar que juga a les seves plantes. Riudoms,



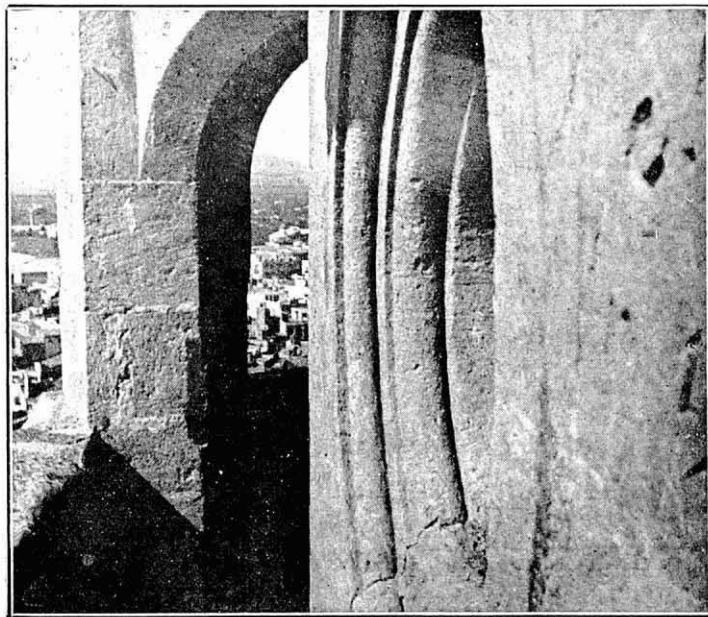
CONTRAFORT DEL QUART PIS

Montbrió, Montroig, amb els seus camps formosos, i pleus d'exhuberant vegetació, igual que les Borges. Escornalbou, tota satisfeta del ric tresor espiritual que guarda. Vinyols, Irlles, Botarell i Arbocet. Castelvell, com si ens volgués donar la seva mà amiga.

Almóster, descansant a la falda de la muntanya blava. A la dreta, la Cúpula de l'Església de la Selva, com temerosa de deixar-se ovirar. L'Albiol, solitari, com príncep de la muntanya. Altre camp hermosíssim i fèrtil: Morell, Raurell, La Pobla, Vallmoll, Pallaresos, Milà, Puigdelví...

El pla de Valls, alegre i hermos, com els seus pobles. Fontscaldes, Bellavista, Garidells, Vistabella, Puigpelat.

Les muntanyes talment com immenses muralles protectores dels camps. Mola, la gegantesca, aguantant indiferenta, el capvespre, per a donar-nos la sensació de que 'l Sol s'amaga al seu darrera. El Coll de Balagué, feréstec i aspre, oïnt complaent la remor de la mar intranquila. La muntanya de la Roca, olorosa a herbes bosquetanes. Puigcerver,



CONTRAFORT DEL QUINT PIS

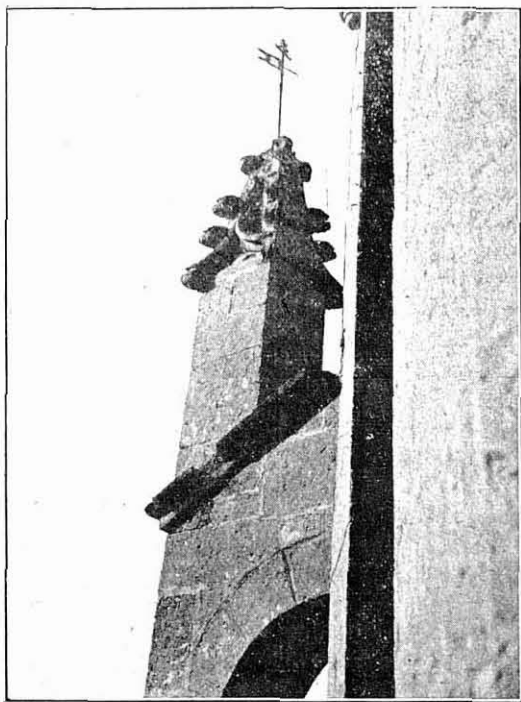
aixecant-se per a mirar satisfet aquells avellanars formosos, i al veï Coll d'Alforja.

El Coll de Lillia, en la Conca de Barberà, esguarant les nostres comarques. Els altars de Prades, tant conegudíssims. Montagut, Escornalbou, La Senyora, Puig de l'Aliga, Monterols, Sant Pere, Puig den Cama, Estret de la Riba, i l'Oliva.

El far del Port de Tarragona, indicant el lloc per on surten la majoria dels fruits del camp, destinats a l'exportació. El far del Cap de Salou, com si vigilés aquelles tranquiles aigües. I, també, el far de Buda, allà al lluny, en les goles de l'Ebre.

Les ermites floreixen com flors espirituals en el nostre uberrim camp. El Santuari de la Verge de la Misericordia, tot magestuós, al final del passeig senyorívol. L'ermita del Roser, amb les runes de lo que fou cementir de Reus. De la Verge de la Roca, en el pic de la muntanya. De Sant Antoni, rica en fonts d'aigües fresques i ombrívols arbredes. Del Camí, amb la seva Verge, morena. De Sant Pere de la Selva, solitaria al cim de l'alta muntanya. Santa Anna, la veïna, mirant-nos des del seu altar, en el cim del turó. De la Pineda, vetllant per Vilaseca. De Paret Delgada, Puigcerver...

I recordant èpoques de guerra i esclavatge, podem contemplar els castells de Vilafortuny, vora la mar blava i els pinars frondosos. Mascalbó, que conserva en part el seu caràcter, Boella, Obiol i Burgà. Demés, les runes de lo que fou Reial Monestir de Cartoixa de Scala Dei, dormitant davall el



PINACLE D'UN DELS CONTRAFORTS DEL PENULTIM PIS

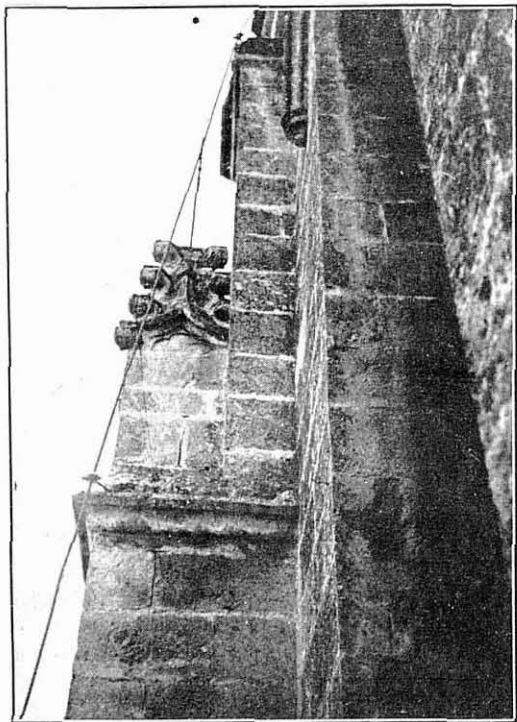
Mont-Sant, a la remor de les aigües que incessantment canten. Recorda, la fundació del Monestir, feta per Alfons I, Rei d'Aragó, un moment interessant de la nostra història.

Quan alguna commoció ha remogut la vida de nostre poble. i, particularment, en els jorns inquiets dels segles XVII i XIX, el Campanar ha sigut el centenella fidel. Arràn la guerra, nomenada dels «carlins», es col·locà el trespol, o trapa de fusta a l'últim pis, a l'objecte de fer servir aquest de constant mirador.

En tots els moments de la nostra història i sempre que la ciutat, vibrant per un sentiment, ha anat a la lluita, el Campanar ha sigut qui ha anunciat la imminència dels grans perills; i, just i digne, ple de severitat, ha rebut els més formidables atacs.

Les diverses manifestacions que s'han suscitat en les nostres rodalies, han sigut presidides pel nostre Campanar. Ell, ha gaudit igualment de les festes de la mar blava, que de les muntanyes, aspres. I, també ha encomanat als pobles veïns l'alegria de la ciutat, quan aquesta, vestida de festa, ha exterioritzat, des del cim del Campanar, la seva joia. Ell, ens ha acompanyat, sempre, lo mateix en les hores d'angoixa, que d'alegria.

Situat al bell mig de la plana, no hi ha més bell mirador per a contemplar les bel·leses del magnífic Camp de Tarragona.



PINACLE ADOSAT, DEL PENULTIM PIS

CARLES PRAT.



Dibuix a la ploma de J. Rocarol.